

**Φασουλῆς και Περικλῆτος,
ὁ καθόνας νέτος αἰότης.**

Φ.—Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ, καύμενε Περικλέτο,
προτοῦ νά τῶ σάν μαχμουλῆς, τὸ πρώτο τσιγαρέτο,
και πρὶν περὶ ζητήματα
τοῦ στομαχιοῦ τυρβῶσω
μεγάλα δυστυχήματα
τοῦ γένου· θά διαβάσω.

Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ
και μακαρίως ξαπλωθῶ
θ' ἀκούσω πῶς οἱ Βούλγαροι μᾶς λούζουν μὲ βρισιαῖς,
κι' ἀρπάζουνε Σχολετα μας και πέρνουν' Ἐκκλησιαῖς.

Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ, σ' τοῦ γένου τὰ τεμενή
μοῦ λέν πῶς Ἀρκουδιάρηδες χορευτῶν λυσασμένοι,
και βρέμονται χεροτσικοῖ
και λειτουργοῦν Βουλγαριστι
κι' ἀπλόνου χέρρα βρωμερὰ
σὲ τιμὰ μας κι' ἱερά.

Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
θ' ἀκούσω σίδερα βραχὰ
και μὲσ' ἀπὸ τὴν Βουλγαριστὴ
θά καταρθῶσσαν ὄρθοι.

Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ μὲ τῆς αὐγῆς τ' ἀστέρι
ὡσάν Πυθία τῶν Δελφῶν
μαντεύω γούος ἀδελφῶν
τὸ κῆμα πῶς θά φέρη.

Θ' ἀκούσω πῶς ἐμείναμε χωρὶς κανένα σύμμαχο,
θ' ἀκούσω κλάμα δοντὰ
και τοῦ θανάτου βογγητὸ
μέσα σ' τὴν Φιλιππούπολι, σ' τὴν Βέρνα, σ' τὴν Στενήμαχο.

Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ μὲ πέρνουε τὸν νοῦ μου
μ' αὐτὰ ποῦ Λαχουδιάρηδες,
μᾶς κάνουν κι' Ἀρκουδιάρηδες,
ἀπὸν νοι τοῦ Κρούμου.

Μοῦ λένε πῶς ἐφρύξαν ὡσάν τοῦς Καννιβάλου,
πῶς σὲ νουῦς, μεθοκοποῦν
και πῶς κουρεύουν και κτυποῦν
παππάδες και δασκάλους.

Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ σ' τὴν πλάσι μας τὴν φόρμα
μοῦ λέν συλλαλητήρια πῶς γίνονται σ' τὴ Σόφρι,
πῶς τίποτα δὲν ἄφησαν τοῦ Κρούμου τὰ καθάρματα,
κι' ἐγὼ λυσῶν, ἐρχετινὴ,
φανάζω μὲς' σ' τὸν καφενὴ :
παιδὶς Ἑλλήνων σ' ἄρματα.

Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ μὲ τῆς αὐγῆς τὴν διάνα
κνιτάξ' ἢ δόλια μάννα
περίλυπη χωρὶς μιλιὰ
τὰ λῆβαρ κουρέλια,
μαζέσει γύρω τῆς μαλλιά
παππάδων και Βαγγέλια.

Μαζέσει δισκοπότηρα, λειψάνων Θεσαυροῦ,
και σκεῆ και σταυροῦ,
και καταρτάται μόνη τῆς αρχαῖς ἀποτροπιαίου
κι' αἰμοχαρεῖς βεβήλους,
και δειχνε σκόρπη λειψάν' μπροστὰ στοῦς Ἑυρωπαϊούς,
προστάτας τῆς και φίλους.

Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ μὲ τῆς αὐγῆς τὴν διάνα
βλέπω τὴν δόλια μάννα
σάν κουρελοῦ ζητιάννα
μὲ πόνο και καῦμὸ πολὸ
νὰ τρέχη, νὰ παρκαλλῆ
κᾶτι Κορώνικς ξένικς,
και Φράγκων νὰ καταφιλή
ποδιαῖς κατουρημένικς.

Γιὰ καθεμιά τῆς συμφορὰ στοῦς Ἑυρωπαϊούς τρέχει,
μὰ τοῦτοι πέρα βρέχει,
κι' ὄλοι τῆς λέν : πινακωτὴ,
ἔλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μας ταῦτι
νὰ πῆς τὰ βράσανά σου
και τὰ παρὰ ποιά σου.

Κάθε πρωτ ποῦ σηκωθῶ κι' ἀπλώσω τραχηλὰ
θ' ἀκούσω κάποιο ξαφνικὸ πῶς ἔκαναν ξανά
τοῦ Κρούμου τὰ καθάρματα κι' ἐκεῖν' οἱ παλιν-Βλάχοι
κι' ὁ Λαχουδιάρης ὁ μπικερῆς, ποῦ καλὸ φόρο νάχη.

Μοῦ λένε πῶς χωρὶς αἰδῶ
μᾶς δίνουε νύκτα μέρρα
φτυσιαῖς και κλώτσους ἀπ' ἐδῶ
και μπάτσαις ἀπὸ πέρα.

Μοῦ λένε τόσα στυγερὰ
τοῦ γένου γεγονότα,
και πῶς ἐστάλη σοβαρὰ
στοῦς Ἑυρωπαϊούς νότα.

Μοῦ λένε κι' ἔνα μυστικὸ
Μινιάτορις κειχηνότες
πῶς ἂν δὲν πᾶψη τὸ κακὸ
θὰ στείλου κι' ἄλλαις νόταις.

Μοῦ λένε γὰρ τοῦς συγγενεῖς
πῶς δὲν θὰ στρέψουε διαμενεῖς
τὰ σεβαστὰ τῶν νῶτα
σὲ καθεμιά μας νότα.

Μοῦ λέν πῶς ἔξω γίνονται νυχθημερόν ἀγῶνες,
πῶς κατακέφαλα κτυποῦν Ἑλλανομακεδόνης
τοῦ γένου τοῦς ἐπιδρομεῖς, ποῦ ρίχνουε μὲσ' στοῦς δρόμους
γραπτοῦς κι' ἀγραπτοῦς νόμους.

Μοῦ λένε πῶς δὲν ἄφησαν τὰ βέρβαρ ποδιάρια
μῆτε ξερὰ χορτάρια
νὰ στεφρνώσωμε μ' αὐτὰ παλληκαριῶν κροτάφους,
ποῦ μὲς' σ' τὴν γλῆν ἐπόθησαν τῶν Μακεδῶν τάφους.

Λένε τραγουδιὰ λευθεριαῖς
πῶς κάποια μαυροφόρα
σὲ μνημῆματα παλληκαριῖς
σκοντάβει τώρα τώρα.

Μου λέν τί θρήνος γίνεται 'στην έμπορη τή σκιάδα,
μου λέν πώς ξαναγύρισαν τά χρόνια του Βλαχάδα,
μου λέν πώς άγωνίζονται μέσ' στη Μακεδονία,
κι' έγώ ρευδάζω σκούρωπος μέσα σι καρφενάκι.

Μου λένε φίλοι κατηρείς
περί σκηδών καταστροφής,
κι' έγώ κηρήν έκ του σωρού
σ' αὐτῆ τῆς μούρης μάννας
λέω κουβένταις κουτουρού,
λόγια τῆς καρφενάκι.

Τρέμω μέ τῆς τόσαις νόταις ένα πρωινῶ
μάθη, καύκαλο κενῶ,
πῶς τὰ στίφη του Σαρφωφ' στήν Ακρόπολι χυμοῦ,
καί τὰ πόδια τῶν Βουλγάρων
τήν ασπράδα τῶν μαρμάρων
τήν λερόνου, τήν βρωμοῦ.

Τρέμω μέ τῆς τόσαις νόταις μήν κοττάζω μετά φρίκης
λυμεῶνων λυμεῶνας
νέ γαρμίζου Παρθενῶνας
καί ναοῦ Ἁπίτερου Νίκης.

Π.—Κάθε πρωί που σηκωθῶ μέσ' στάς ἱσπετέριους
ἀκούω κατορθώματα φρικτῶν ἱεροσύλων,
ἀκούω πῶς οἱ Βούλγχοι μαζῶ μέ τοῦ Ρουμάιους
ἀλλάζου τόν ἀδόξατο τοσοῦτον ὀμορφῶν.

Καί τότε τῆς ἀρίθης μου τεντῶν μακκαρίας
καί λέω γιά τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ έξω στεντορείου :
καλά νά πάθουε... γιατί δέν ἔρχοντ' ἔδω πέρα,
καρῶ γαρμίζου μέ λυγμοῦ,

μέ κλάμματα καί στεναγμοῦ
τόν ξένο τόν ἀέρα ;

Κι' ἄν έξω χέρια βάρβαρα τοῦς γδέρνον τῶ τομάρι
ἔδω θε τῶν τοῦλάχιστον ἀδελφικῶ στήλαρι.
Κανείς ἄ; μή σκοτίζεται γιά τέτοιους πρωτοβλάκας,
ἄς ἔλθουν νά προκόψουν' στήν μάννα των τήν ἔδω,
ἔδω τοῦλάχιστον Ρωμηοί τῆς ντόπιας τῆς ἀμάκας
ἀδελφικῶς τῶν ἀδελφῶν θ' ἄρπουν τὰ πορτοφύλια.

* Ἄς ἔλθουν νά περνοῦν μέμεις ἡμέρας εὐφροσύνης,
νά κάνουν Ὀλυμπιακοῦς, νά δρέπουν καί κοτινοῦς,
νά τοῦς κεντῆ πρὸς ἔμιλλαν ἀθλητισμοῦ δαιμόνιοι,
καί νά τοῦς βλέπη; σκουρωποῦς
μόνον σάν πέρη ξένο; ποῦς
τόν μέγαν Μαρθῶνιοι.

Τότε μονάχα, Φασουλιῶν, νά τρέπουνται σ' ἀλίθεια
καί νά κτυποῦν τὰ στίβια,
κι' ὄχι γιά κουρελιόματα συμβόλων καί λαβῶρων
κι' ὄχι γιά κολαφίσματα καί φάσκελα βαρβάρων.

Φ.— Βλέπω στράτευμα νά φέρηγ κι' ἕναν κι' ἄλλον ἐρωτῶ
πού πηγαίνει τῶρ αὐτό ;
Μήπως στέλλεται στή Σόφια ; μή πολλοί μου λένε, βλάκα,
' στήν Καμαρίτσα πῶς πῆκε τοῦ Λαχουρίου καί τήν Πλάκα,
ἀπεργήσαντας ἐργάτας νά συγῆση μεταλλῶων
καί κατόπιν νά γυρίση μέ ἕνα νέον μεγαλειῶν.

* Ἀπεργίαι; καθε τόσο καί σ' τῆς δόξης τῶ καμῖν,
δρῶσις, ντράβαλα, λιμοί,
τῶρ ἀπήργησαν κι' ἕκαστοι,
πού ζυμοῦν τῶ φουμέ,

και μαζεύτηκαν' στο Ρέντι
και τὸ στρώσανε' στο γλέντι.

Ἄπεργίαι κάθε τόσο, λίνιαι στρατῶν και φούρια,
κάθε μέρα ποὺ ζυπνήσω θά μοῦ ποῦν και μιὰ καινούρια,
πλὴν ἐγὼ γι' αὐταὶ δὲν χάσκω, Περικλέτο στραβοκέλλη,
γιατὶ ξέρω πῶς τὸ κράτος, ποὺ στρατοὺς ἐξαποστέλλει
ἐναντίον ἀπεργούντων εἰς τὸ Λαβύριον κ' ἄλλο, ἀπεργὸς
ἐκεῖνο πρώτος ἔχει γίνῃ ποὺ πολλοῦ.

Π.— Τὸν Ζαίμη δὲν τὴν εἶδες ;

Φ.— Πιθανὸν νὰ τρέχη κατὶ,
γιατὶ μοῦπαν πῶς τὸν εἶδαν νὰ πηγαίη' στοὺς Παλάτι,
κι' ἄρχισαν τὰ σχόλια τῶν συμπολίται λιμαδῶροι :
τέτοιας ὥραις ὁ Ζαίμη, στοὺς Παλάτι τί γυρεύει ;
κι' ἄλλοι λένε, Περικλέτο, πῶς ἐπῆγε μὲ καστόρι ;
κι' ἄλλοι λένε πῶς ἐπῆγε μὲ τὴν ψάθα ποὺ ψαρεύει.

Π.— Δὲν πιστεύω, Φασουλῆ μου, μὲ τὴν ψάθα τὴν καλῆ
ἐπισήμως πῶς ἔμπορουσε νὰ σταθῇ' στοὺς Βασιλεῖς.
Μὰ κι' ἂν πῆγε μὲ καστόρι πῶς ἔμπορουσε και μ' αὐτὸ
νὰ μιλῆσθαι τὸ και τὸ ;

Κάποιο ἄλλον θὰ ζητοῦσε και καμμιά δὲν τρέχει κρίσις,
και νὰ πάψη, μασκαρῆ,
γιὰ τὴν ψάθα τοῦ ψαρεῦ
νὰ μοῦ κἀνῃ συζητήσεις.

Φ.— Χαίρε, ψάθα κλασικὴ
κι' ἀληθῶς ἱστορικὴ !
πρέπει γιὰ τὴν ἱστορίαν
μέσ' στὴν Ἐθνολογίαν
νὰ σὲ βάλουν Ἐταιρεία.

Πλὴν ἐκτός αὐτῆς τῆς ψάθας λένε, φίλε διπλωμάτη,
και τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε πῶς δὲν ἦσαν γιὰ Παλάτι.
Εἶνος δάκτυλος μὴν εἶναι ; τί μυστήρια συμβαίνουν ;
τέτοια ρούχα τί σημαίνουν ;
μήπως τέτοια παραουσία
κρύβη κάποια σημασία ;

Τὸ συμβᾶν αὐτὸ τῆς ψάθας τὸ δίδωσεν ἡ φήμη
κι' εἶπαν οἱ πῶς θὰ γίνῃ προφανῶς ἀντροπή,
ἀλλ' ἀφοῦ, βρε Περικλέτο, πρόκειται περὶ Ζαίμη,
πῆγαίει' στοὺς φαθολόγους νὰ συστήσῃ σιωπῆ.

Ἄπο ποῖον, βρε μπουνταλᾶ,
νὰ τὴν πῆρε καπελᾶ ;

Εἶναι ντόπιος κἀν ἀπέξω πρὸ πολλοῦ τὴν ἔχει πάρει ;

Π.— Ἔως οὕτω νὰ τὸ μαθῶ, δέξου κάμποσο στηλιχέρη.

Ὁ Κοροθιάτης ὁ καυμένος
ἔνω κάτω γιὰ τὸ γένος.

Πῶ ! πῶ ! τί ντράβαλα !
πῶ ! πῶ ! τί κόποι !
μονάχως τάβαλα
μὲ τὴν Εὐρώπην.

Ὅλ' ἔνω κάτω και μιὰ σαλάτα,
και μέσ' στῆς κάψικας και μέσ' στῆ ζέστη
τῶρ ἀπ' τὴν Κρήτη φθάνουν μακντάτα,
τῶρ ἀπὸ Σέρβια και Βουκουρέστι.

Και ἤν και θάλασσαν ἀνακινῶ
κι' ὄλοι τοῦ Κόντε τρέμουν τὸ μένος...
τρέχω' στ' Ἀνάκτορα, τηλεφωνῶ,
κι' ἀπ' τὸ Τατόι κατεστειμένους
μὲ τ' αὐτοκίνητο φθάν' ἡ Κορώνη,
και δὸς του σχεδίου, ποὺ πάει γόννα.

Γιαμὰ μὲ φούνταις δουλειαὶς μεγάλας,
μά καί' στοὺς Λαβύρις τὴ πακατράκα !...
ἐμπρὸς πεζούρικαι, ἐμπρὸς καββάλας,
μὰρ' στὴν Καμάρτζι, μὰρς και 'στὴν Πλάκα.

Μόλις κι' ἐγὼ' στοὺς Φάληρα κατέβω ν' ἀνασκῶ
μοῦ λένε : τρέχ' ἀπάνω,
κι' ἦλθαν μακντάτα ξαφνικὰ
και νέα κρυπτογραφικὰ.

Κτύπησε τὸ ποδάρη μου μοῦ λένε, Σακαράκα,
γιαμὰ βροντῆ, γιαμὰ φωτιᾶ, γιαμὰ ρουφὸν λά βράκα.
Μὴν πῆξ' στοὺς Φάληρα κ' ἄλλο, ἄλλο,
δράσε και σὺ γεννητῶς,
κοπίαιε κ' ἐπιμελοῦ
ἐφόσον εἶσαι νῆος.

Παραίτα τὸ ραχάτι σου, τὰ γλέντια σου τὰ πρώτα,
και σῦρ' στοὺς Σκουεὶ νὰ πῆξ' νὰ στείλῃ καμμιά νότα.

Σοῦρα φέρτ' ἀπάνω κάτω,
πάντα' στοὺς καντῖν, στέκω,
κι' ἀπὸ τὸ Σερρακεράτο
μὰ και δρῶ' στοὺς Κοουολάτο
γιὰ νὰ βρῶ τὸν κύρ' Ἀλέκο.

Μὰ και τοῦτον ἐκεῖ πέρα δὲν τὸν βρίσκω δυστυχῶς
κι' ἀναγκάζομαι τὴν νότα νὰ τὴν γράψω μοναχῶς,
κι' ἔτσι κἀνω τὴν δίκη μου και τῶν ἄλλων τὴν δουλειὰ
κι' ὄλοι χάσκουνε και βαζοῦν' στὴν ἀγγάρεμα τὰ σκυλιὰ.

Πότε τρέχω πεζός, πότε τρέχω καββάλα,
και βαστάζ' ὄλοια
'στὴν χερί τὸ πάλω,
'στ' ἄλλο χερί τὸ πένα.

Σκιάζει κόσμο και κόσμο τῆς Κερκύρας τὸ φέρω,
μέσα σ' ὄλα βαρῶ,
και δὲν ἔχω καιρὸ
μήτε Τόσκα ν' ἀκούσω κ' Ἐλιζέρε ντ' Ἀμῆρε.

Και καρπόσαις ποιητῶν,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐστὸς κυρίου Μενδρινῶ Σάριζας νερὸ πωλεῖται
γνήσιο κ' ἀληθινὸ, προσφιλῆς μου συμπόλιται.
Χαίρ' ὑπόψηφιν φαρμάκου κατὰ πάντα σωτηρίου...
ἀριθμὸν ζητεῖτε δύο, δρόμον Ὀφθαλμιατρῆου.

Φραγκίσκος Καλλιόπουλος, ἐμποροφράτης πρώτης,
σὲ τοῦτον ὁρθεῖται καθῆς τῆς μόδας διασώτης.
Τὴν ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ κ' ἐγὼ καλὴ τὴν βίσκου
μονάχα γιατὶ κόβετε κοουτούμ' στὸν Φραγκίσκο.
Μαγεύει τοὺς πελάτας του και λεβεντῆ τοὺς δίνει
και ποῖον δῖνον ποῖον ποῖον τὸν κάνει φιγοῦρην.
Διὸ πρὸς τοῦτον σπεύσατε μὲ πλήθος τὸ διαδῖνον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γρωσιὸν Ἀράσιον.